COPILUL DIMINEŢII

GARDNER R. DOZOIS

□□□

trăiseră în casa aceea, cu mulţi ani în urmă, şi deşi amintirile lui John în legătură cu perioada respectivă erau vagi, locul părea să-i trezească nişte asociaţii plăcute, în ciuda condiţiei sale precare. Acolo, John era cel mai fericit şi se juca mulţumit cu beţe şi pietricele pe treptele din piatră crăpată, sau se aventura prin desişul de buruieni care transformaseră curtea într-o junglă, sau se prefăcea că-l călăuzeşte pe Williams în timp ce acesta îşi umplea raniţele cu măceşe, ceapă sălbatică, păpădii, cartofi indieni şi alte plante şi rădăcini comestibile.

Pînă şi Williams încerca o plăcere dulce-amară vizitînd ruinele, deşi îi trezeau amintiri pe care ar fi preferat să le lase îngropate. Locul degaja o melancolie plăcută şi amestecul pietrei vechi cu verdele nou şi moale era cumva alinător, amintind de inevitabilul ciclurilor: viaţă-în-moarte, moarte-în-viaţă,

John ţîşni dintre buruienile înalte şi alergă rîzînd către locul unde îl aştepta Williams cu raniţele.

— M-am luptat cu dinozaurii! strigă John. Cuăia mari!

Williams zîmbi strîmb şi încuviinţă:

— Bravo!

Se aplecă şi răvăşi părul lui John. Rămaseră pe loc pentru o clipă, John gîfîind ca un căţel de atîta alergare, cu ochii strălucind. Williams lăsîndu-şi palma pe căpşorul zbîrlit. Întotdeauna, la ora aceea, John se găsea într-o veşnică mişcare, o mişcare într-atît de continuă încît aproape dădea iluzia repausului, ca un curs de apă ce pare solid pînă cînd ceva îi face să bolborosească şi să stropească.

Dimineaţa, John se oprea arar. Cînd o făcea, părea că îngheaţă, cu chipul atent şi concentrat, ascultînd parcă sunete pe care nimeni nu le mai putea auzi. În momentele acelea, Williams îl studia cu o intensitate dureroasă, încercînd să se vadă în el, uneori reuşind, alteori dînd greş şi întrebîndu-se care era mai dureroasă şi de ce.

Oftînd, Williams îşi retrase mîna. Soarele se înălţa şi era timpul să pornească spre adăpost, dacă doreau să fie acolo la vreme pentru clipele mai grele. Se aplecă încet şi ridică raniţele, gemînd puţin sub greutatea lor cînd şi le aşeză pe umeri. Se descurcaseră foarte bine în dimineaţa aceea.

— Hai, John, rosti ei, e timpul să mergem, şi porni şchiopătînd puţin mai mult ca de obicei sub surplusul de greutate.

Tropăind pe lîngă el, cu picioruşele lui scurte, John îşi dădu parcă seama.

— Să te ajut? întrebă el. Pot! Sînt destul de mare.

Williams îi zîmbi şi clătină din cap.

— Nu încă, John, răspunse el. Poate puţin mai tîrziu.

Ieşiră din umbra răcoroasă a casei ruinate şi porniră spre adăpost, de-a lungul autostrăzii pustii.

Soarele ardea acum de pe cerul senin şi insectele începuseră să bîzîie, producînd ţiuituri aspre şi metalice, foarte asemănătoare cu zumzetul unui gater. Nu se mai auzea altceva decît foşnetul vîntului prin iarba înaltă şi grîul sălbatic, scîrţîiturile şi şoaptele copacilor şi glăsciorul ascuţit al lui John. Prin asfalt răsăriseră buruieni – degetele verzi care brăzdau suprafaţa şoselei, împărţind-o în bucăţi neregulate. Peste cîţiva ani nu avea să mai existe nici o autostradă, doar o urmă slabă pe sub ierburi – apoi, nici măcar aceea. Timpul avea să şteargă totul, îngropînd sub copaci noi, ridicînd treptat alte coline, aşternînd un peisaj recent care să-l acopere pe cel vechi. Deja iarba şi buruienile mîncaseră marginile curbelor mai strînse, iar vîntul adunase pămînt pe şosea. În unele locuri se vedeau acum copăcei, crescînd verzi şi tremurînd în mijlocul autostrăzii, acoperind semnele pe jumătate şterse care indicau distanţe şi oraşe.

John alergă înainte, găsi o piatră, o azvîrli, fugi înapoi, înconjurîndu-l pe Williams ca legat de o aţă invizibilă. Mergeau pe mijlocul şoselei, John pretextînd că linia albă şi pe jumătate ştearsă era o sîrmă, legănîndu-şi braţele pentru echilibru, strigînd avertismente adresate lui însuşi în legătură cu fiinţele din abis, care aveau să-l înşface dacă păşea greşit.

Williams păstră un pas egal, fără să se grăbească: un bărbat în puterea vîrstei, cu spatele drept, părul său alb ca neaua strălucind în soare, cu o macetă la brîu şi o puşcă Winchester 30,30 veche, atîrnată pe spate – deşi nu mai credea că aveau să le folosească. Ştia că nu erau singurii oameni rămaşi pe lume – deşi uneori se simţea aşa – însă regiunea aceea fusese depopulată cu ani în urmă, şi de cînd John şi cu el se întorseseră din lunga lor călătorie în sud, nu mai văzuseră pe nimeni altcineva. Nimeni nu avea să-i găsească aici.

De-a lungul şoselei se vedeau acum urme de clădiri, tot ceea ce mai rămăsese dintr-un orăşel de provincie: scheletul ars al unui acoperiş, străbătut de buruieni; fundaţii de piatră căscate, ca nişte metereze pentru pitici; o pompă de apă ruptă, ticsită de pînze de păianjeni; o altă pompă, de benzină, năruită, locuită de pasări şi şoareci. Cotiră pe un drum lateral, cu pietriş, dincolo de cutia arsă a unei alte staţii de benzină şi de un parcaj mare, plin de gunoaie purtate de vînt. Deasupra capetelor, un semafor ruginit se legăna pe o sîrmă slăbită. Cineva legase de o latură a semaforului un semn hex uriaş, negru-portocaliu, iar pe cealaltă latură, cea opusă oraşului şi îndreptată spre lumea ostilă, era pictat ochiul rău, cu un roşu viu, şocant, pe fundalul alb. În Ultimele Zile lucrurile deveniseră foarte ciudate.

Lui Williams îi era acum tot mai greu să se ţină după pasul din ce în ce mai mare al lui John, încît decise că era timpul să-l lase să care raniţele. John le ridică cu uşurinţă, arătîndu-i lui Williams dinţii săi albi şi puternici într-un zîmbet, după care porni în susul ultimei pante lungi spre adăpost, picioarele lui lungi purtîndu-l într-un ritm pe care Williams nu putea spera să-l egaleze. Williams înjură fără răutate, iar John rîse şi se opri să-l aştepte în vîrful colinei.

Adăpostul era aşezat destul de departe de drum, pe creasta unei măguri, deasupra unui pîrîu. Cîndva, acolo fusese un restaurant din care mai rămăsese un colţ, doi pereţi şi o parte din acoperiş; o prelată întinsă peste capătul deschis era suficientă ca să-l transforme într-un adăpost rezonabil. Desigur, pentru iarnă trebuiau să caute ceva mai bun, dar pentru luna iulie, locul era destul de acceptabil, ascuns şi aproape de o sursă de apă.

În jurul lor, spre nord şi est, se întindeau dealuri împădurite. Către sud, dincolo de pîrîu, dealurile se transformau în şes, iar lumea se deschidea într-o panoramă ce cuprindea şi orizontul.

Mîncară repede prînzul, apoi se apucară de treabă, tăind lemne, strîngînd setcile întinse de Williams de-a curmezişul pîrîului ca să prindă peşti, cărînd apă pentru gătit în susul pantei ce ducea la adăpost. Williams îl lăsă pe John să facă muncile mai grele. John cînta şi fluiera vesel în timpul lucrului, iar o dată, revenind de la adăpost după ce dusese lemne pentru foc, izbucnise în rîs, îl prinsese pe Williams de sub braţe, îl ridicase în sus şi dansase cu el de jur-împrejur înainte de a-l lăsa la loc, pe pămînt.

— Faci pe grozavul, da? se prefăcu Williams încruntat, privind în sus la chipul transpirat care îi zîmbea.

— Cineva trebuie să şi muncească pe aici, răspunse John vesel şi amîndoi rîseră. Abia aştept să mă întorc la băieţi, continuă el cu ochii sclipind. Mă simt mult mai bine acum. Mă simt nemaipomenit. O să mai stăm mult pe aici? îl imploră el

pe Williams din ochi. În curînd o să ne putem întoarce, nu?

— Da, minţi Williams, ne întoarcem în curînd.

Deja, însă, John obosea. Spre amurg, începu să-şi tîrască picioarele, iar răsuflarea îi deveni grea şi chinuită. Se opri la mijlocul lucrului, lăsă jos toporul de tăiat lemne şi rămase tăcut pentru un moment, privind în gol.

Brusc, chipul îi deveni atent şi interiorizat, iar ochii opaci. Se clătină nesigur şi îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Williams îl ajută să se aşeze pe un ciot lîngă foc. Rămase acolo în tăcere, privind absorbit solul, în vreme ce Williams se învîrtea prin jur, alimentînd focul, curăţind şi porţionînd peştele, tăind rădăcini de păpădii şi petale de cicoare, punînd apa la fiert. Soarele coborîse şi musculiţele începuseră să plutească pe pîrîu, clipind ca nişte lanterne magice prin întunericul de catifea.

Williams se străduí din răsputeri ca să-l facă pe John să mănînce cina, sperînd că avea să mănînce ceva cît timp mai avea dinţi, dar John de-abia ciuguli. După puţin timp, lăsă jos farfuria de aluminiu şi rămase privind în gol către sud, peste cîmpiile întunecate de dincolo de pîrîu, abia vizibile în lumina slabă a secerii lunii. Chipul fi era preocupat şi posac, iar pielea feţei începuse să se lase. Părul se retrăsese într-un arc larg dinspre frunte, formînd o chelie. Mişcă de cîteva ori nehotărît din buze, apoi întrebă:

— Am fost... bolnav?

— Da, John, răspunse Williams cu blîndeţe. Ai fost bolnav.

— Nu-mi... Nu-mi pot aminti, se plînse John cu o voce spartă, răguşită. Totul e atît de confuz... Nu mă pot concentra.

Undeva pe orizontul invizibil, poate la o sută de mile depărtare, un stîlp de foc ţîşni în sus de după marginea lumii.

Îl priviră absorbiţi cum suia, tot mai sus, înălţîndu-se prin aer, pînă ce deveni o coloană subţire de flăcări strălucitoare, despicînd cerul negru şi posomorît, de la sol pînă în stratosferă. Stîlpul de foc străluci un minut sau două deasupra orizontului, apoi începu să se destrame, arzînd verde, albastru, argintiu şi portocaliu, culorile pîlpîind şi scînteind pe măsură ce se topeau una

într-alta. Încet, cu un fel de simetrie hotărîtă şi uimitoare, stîlpul se lăţi, devenind un diamant plat din foc alb-albastru. Încet, diamantul începu să se rotească în jurul axei sale, strălucind tot mai orbitor. În jurul său pluteau forme gigantice, invizibile, ca nişte fluturi în jurul flăcării unei lumînări, aruncînd peste lume umbre uriaşe, întreţesute.

Ceva cu o voce pătrunzătoare, melancolică, hohoti, şi hohoti din nou, un sunet teribil şi îndepărtat, răsunînd înainte şi înapoi printre dealuri, pînă ce se stinse încet, îndepărtîndu-se.

Diamantul cel strălucitor dispăru. În locul lui dansau stele albe şi fierbinţi. Stelele păliră, transformîndu-se în puncte portocalii, care, după ce pîlpîiră, dispărură şi ele.

Era din nou întuneric.

Noaptea amuţise. O vreme liniştea fu atotputernica, apoi încet, precaut, greierii şi broaştele îşi reluară activitatea.

— Războiul..., şopti John. Vorbea cu greutate, iar glasul îi era slab şi hîrîit. Războiul mai continuă?

— Războiul a devenit... straniu, răspunse Williams încetişor. Cu cît durează mai mult, cu atît devine mai straniu. Aliaţi noi, arme noi...

Privi prin beznă, în direcţia unde dansase focul; spre orizont, aerul nopţii păstra încă o ceaţă nesigură, aproape o sclipire.

— Cred că ai fost rănit de o asemenea armă, continuă el. Poate ceva ca asta, se încruntă el arătînd către orizont. Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar ce a fost asta. Nu mai prea înţeleg ce se întîmplă în lume... Poate că nici nu ai fost rănit de o armă. Poate că făceau experienţe biologice pe tine. Cine ştie de ce? Poate că ţi-au făcut-o intenţionat... ca o pedeapsă, sau o recompensă. Cine ştie cum gîndesc ei? Poate că a fost efectul secundar al unui aparat care face cu totul altceva. Poate că a fost un accident; poate că te-ai apropiat prea mult de ceva ca chestia aia, atunci cînd făcea ceea ce face.

Williams rămase tăcut o clipă, apoi oftă.

— După ce s-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat, ai ajuns, nu ştiu cum, la mine, iar eu te-am îngrijit. De atunci ne ascundem, mutîndu-ne dintr-un loc în altul.

Amîndoi fuseseră aproape orbi în vreme ce ochii li se obişnuiau cu noaptea, dar acum, în lumina slabă a focului, Williams îl putea vedea iarăşi pe John. Acesta era complet pleşuv, obrajii îi erau scofîlciţi, iar ochii galbeni şi opaci erau adînciţi în faţa brăzdată. John se chinui să se ridice în picioare, însă căzu la loc pe ciot.

— Nu pot... şopti el.

Pe obraji i se scurgeau lacrimi încete. Începu să tremure.

Oftînd, Williams se sculă şi aruncă în apa clocotită doi pumni de ace de pin, ca să facă ceai. Îl ajută pe John să şchioapete pînă la culcuşul său, sprijinindu-i cea mai mare parte a greutăţii, aproape cărîndu-l... era uşor; John devenise gîrbov, slab şi extrem de uşor, făcut parcă numai din haine şi beţe uscate, nu din carne şi oase. Îl ajută să se întindă, îl înveli cu o pătură, în ciuda serii calde, şi se strădui să-l facă să bea nişte ceai.

John bău două ceşti întregi înainte ca degetele să-i devină prea slabe ca să mai poată ţine ceaşca, înainte ca pînă şi efortul de a ţine capul sus să fie prea mare pentru el. Ochii îi deveniseră goi, lucioşi şi nu mai vedeau nimic, iar chipul îi era ca de craniu, pămîntiu şi presărat de pete, cu pielea întinsă peste oase.

Degetele îi strîngeau inconştiente pătura; păreau acum mumificate, cu pielea transparentă ca pergamentul, sub care se zăreau venele albastre.

Pe măsură ce se scurse seara, John începu să se foiască şi să geamă incoerent, întorcîndu-şi capul într-o parte şi alta, orbeşte, murmurînd fragmente de cuvinte şi propoziţii, uneori ridicînd glasul într-un strigăt sugrumat, bolborosit, lipsit de cuvinte, numai uimire, mînie şi durere, Williams rămase răbdător lîngă el, mîngîindu-i mîinile zbîrcite şi ştergîndu-i transpiraţia de pe fruntea fierbinte.

— Dormi, rosti Williams mîngîietor. John gemu şi scînci în fundul gîtului. Dormi. Mîine o să mergem iarăşi la casă. O să-ţi placă, nu-i aşa? Dar acum dormi, dormi...

În cele din urmă, John se potoli, ochii i se închiseră încetişor, iar respiraţia îi deveni adîncă şi regulată.

Williams stătu lîngă el, ţinîndu-şi mîna pe umărul lui. Părul lui John începuse deja să crească la loc, iar cutele îi dispăreau de pe faţă, în timp ce revenea spre copilărie.

Cînd se convinse că John adormise, Williams potrivi pătura mai bine în jurul lui şi-i şopti:

— Somn uşor, tată.

Apoi, încet, profund şi fără zgomot, începu să plîngă.

Traducere: MIHAI DAN PAVELESCU